

1

Η Κάρεν Τσάμπιον προσπάθησε ν' ανοίξει τα μάτια της. Αν μόνο κατάφερνε να ξυπνήσει, όλα θα ήταν μια χαρά. Θα βρισκόταν εδώ στο κρεβάτι της, στο διαμέρισμά της, με τα στόρια κατεβασμένα, τις πόρτες κλειδωμένες, τη μαύρη νύχτα κλεισμένη απέξω.

Αλλά το όνειρο, ο εφιάλτης, συνεχιζόταν.

Προχωρούσε βιαστικά σ' έναν σιωπηλό δρόμο και κάτι την ακολουθούσε, πολύ γρήγορα. Ήταν σκοτεινός ο κυνηγός της, κι όταν κοίταξε πίσω της είδε ότι ήταν αρκετά μικρόσωμος. Έμοιαζε να φοράει φουστάνι· μπορούσε να διακρίνει το ύφασμα που χτυπούσε σαν μαστίγιο στον αέρα. Αλλά το πρόσωπο ήταν τριχωτό, μια μουσούδα ζώου που γυάλιζε υγρή από αφρούς.

Από στιγμή σε στιγμή το τεντωμένο χέρι του, με την παλάμη ανοιχτή, θα την άγγιζε· το ζώδες πρόσωπο θα γελούσε, τα σταγονίδια του αφρού θα πετάγονταν πάνω της. Έπρεπε να ξεφύγει. Αλλά δεν μπορούσε. Αν έκανε ένα βήμα πίσω θα έπεφτε και θα έπεφτε και θα πέθαινε...

Τώρα ήθελε απεγνωσμένα να ξυπνήσει. Έκανε μια τεράστια, σπασμωδική προσπάθεια χωρίς να κουνήσει ούτε έναν μυ. Η Κάρεν προσπάθησε να φωνάξει.

Ένας δυνατός θόρυβος στο υπνοδωμάτιο την απελευθέρωσε από τα δεσμά της. Πετάχτηκε απ' τον ύπνο μέσα σ' ένα

δευτερόλεπτο. Βρέθηκε καθιστή στο κρεβάτι, με τα μάτια της ορθάνοιχτα και την καρδιά της να βροντοχτυπάει σαν μηχανική σφύρα.

Τι θόρυβος ήταν αυτός; Κάτι έσπασε; Το ονειρεύτηκε; Το στόρι του παραθύρου ήταν ανεβασμένο και το κρεβάτι ήταν λουσιμένο στο φεγγαρόφως. Ανατρίχιασε καθώς τη φύσηξε ένα ρεύμα κρύου αέρα. Ήταν το στόρι που μαζεύτηκε μόνο του που την ξύπνησε; Και γιατί ένιωθε τόσο φοβισμένη;

Πρέπει να ήταν όνειρο, μονολόγησε τρέμοντας, καθώς κατέβαζε τα πόδια της απ' το κρεβάτι. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί με όλο αυτό το φεγγαρόφως πάνω στο πρόσωπό της. Θα ξανακατέβαζε το στόρι. Πασχίζοντας να θυμηθεί το όνειρο, παραμέρισε τα σκεπάσματα. Ένα τρομακτικό όνειρο σχετικά με... τι; Κάτι την κυνηγούσε, αυτό το ήξερε. Κάτι πολύ απαίσιο στην όψη. Για κάποιο λόγο έπιασε τον εαυτό της να σκέφτεται τον καημένο τον γερο-Σποτ, πεθαμένο και θαμμένο εδώ και τουλάχιστον είκοσι χρόνια. Ό,τι κι αν ήταν αυτό το πράγμα στον εφιάλητη της, σίγουρα δεν ήταν ο Σποτ. Το όνειρο έμοιαζε να διαλύεται σε μικρά θραύσματα καθώς εκείνη προσπαθούσε να το ξαναθυμηθεί.

Ψαχουλεύοντας με το γυμνό της πόδι τις παντόφλες, ένωσε το μεγάλο της δάχτυλο να ακουμπάει σε κάτι γλιστερό και κρύο. Είπε μεγαλόφωνα, «Τι στο καλό...» κι έσκυψε να δει. Χωρίς να πιστεύει στα μάτια της, είδε τα σπασμένα κομμάτια ενός μικρού γυάλινου λαμπατέρ σκορπισμένα πάνω στο χαλί, θρύψαλα που έλαμπαν έντονα στο φεγγαρόφως.

Μάλλον ονειρεύομαι, σκέφτηκε ζαλισμένη και γύρισε προς το γραφείο όπου θα 'πρεπε να βρίσκονται τα δύο γυάλινα λαμπατέρ.

Μια μαύρη σκιά κινήθηκε μεταξύ του γραφείου και της ίδιας.

Αυτός ήταν ο εφιάλτης που είχε ζωντανέψει, ο σκοτεινός κνηγός είχε γίνει τελικά πραγματικός. Η καρδιά της συσπάστηκε και σταμάτησε. Προσπάθησε να φωνάξει, αλλά ο λαιμός της δεν άνοιγε. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κοιτάζει.

Ήξερε ότι δεν ονειρεύεται. Αυτή τη φορά ήταν αληθινό.

Η μορφή πλησίασε απειλητικά προς το μέρος της μέσα στη σκιά, ένα μαύρο πράγμα με μάτια που έμοιαζαν να αντανακλούν σπίθες από φεγγαρόφως. Η ανάσα κόπηκε στο λαιμό της, τόσο που δεν μπορούσε να μπει αρκετός αέρας στα πνευμόνια της. Ένα από τα μαύρα χέρια υψώθηκε, κρατώντας κάτι που αστραποβολούσε.

Έπειτα προχώρησε καταπάνω της.

Πρόφτασε να ρίξει μια ματιά σ' ένα πρόσωπο που γνώριζε καλά. Η λάμψη των ματιών προερχόταν από ένα ζευγάρι γυαλιά με κοκάλινο σκελετό. Το μουστάκι και οι σκιές έκρυβαν το στόμα, αλλά σίγουρα, σίγουρα...

«Ντένις;» ρώτησε με μια λεπτή, τρεμάμενη φωνούλα.

Η μορφή ύψωσε το χέρι της και το κατέβασε με φόρα προς τα κάτω, καταπάνω της. Χτύπησε με όπλο το άλλο γυάλινο λαμπατέρ. Ο λαιμός της Κάρεν άνοιξε επιτέλους και ούρλιαξε άγρια, αλόγιστα, ένα αλύχτισμα ζώου, καθώς βούτηξε στο πλάι σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεφύγει.

Το λαμπατέρ χτύπησε πάνω στο ξύλινο κεφαλάρι όπου θρυμματίστηκε με θόρυβο, και η πρόσκρουση ταρακούνησε όλο το κρεβάτι. Κομμάτια γυαλιού πετάχτηκαν μπροστά στο πρόσωπό της. Η Κάρεν πήρε μια βαθιά ανάσα και ούρλιαξε ξανά και ξανά.

Παράθυρα άνοιξαν με πάταγο έξω στην αυλή της πολυκατοικίας. Κάποιος φώναξε με αγουροξυπημένη, πανικόβλητη φωνή.

Η σκοτεινή μορφή γέλασε χαιρέκακα και οπισθοχώρησε μακριά απ' το κρεβάτι. Η Κάρεν άκουσε την πόρτα του δωματίου να ανοίγει και να κλείνει. Κάθισε ακίνητη, χωρίς να ανασαίνει ούτε να σαλεύει, μέχρι που η εξώπορτα άνοιξε κι έκλεισε επίσης.

Τότε, ξυπόλητη, αδιάφορη για τα γυαλιά στο πάτωμα, διέσχισε το δωμάτιο και όρμησε προς το τηλέφωνο. Τα χέρια της έτρεμαν τόσο πολύ που δεν μπορούσε να καλέσει το νούμερο. Γύρισε με το ζόρι το 0 στο καντράν για το τηλεφωνικό κέντρο, μετά από μεγάλη προσπάθεια.

«Πάρτε μου την αστυνομία!» είπε με κομμένη την ανάσα στο τρεμάμενο μαύρο στόμιο της συσκευής. «Γρήγορα, γρήγορα! Εδώ Κάρεν Τσάμπιον – ο άντρας μου μόλις προσπάθησε να με σκοτώσει!»

2

Ο Μάικλ Γκρέι, ψυχαναλυτής, ακουμπούσε τους αγκώνες πάνω στο γραφείο του καθώς μελετούσε με βαθιά συγκέντρωση το ιατρικό ιστορικό ενός ασθενούς που βρισκόταν ανοιγμένο μπροστά του.

Το τηλέφωνο που χτύπησε ξαφνικά κοντά στον αγκώνα του, στην αρχή ίσα που ανάδεψε τις σκέψεις του. Τελικά ανέσυρε με το ζόρι τον εαυτό του από τη μελέτη του, και σήκωσε το ακουστικό στο τρίτο χτύπημα.

Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής ήταν γνώριμη. «Α, γεια σου Μπομπ», είπε. «Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω;»

Ήταν ο Μπομπ Έτινγκερ, ο παθολόγος του Γκρέι. Ο Έτινγκερ ξερόβηξε και είπε: «Να σου πω την αλήθεια, δεν ξέρω. Μάλλον σε έμπλεξα, Μάικ. Μόλις έδωσα τα στοιχεία σου σε μια ασθενή μου, μια κοπέλα που λέγεται Κάρεν Τσάμπιον. Χρυσή την έκανα για να την πείσω να σε επισκεφτεί. Ξέρω πόσο απασχολημένος είσαι, αλλά αν σου τηλεφωνήσεις, μπορείς να τη δεχτείς έστω μια φορά;»

«Και βέβαια, γιατί όχι;» είπε ο Γκρέι. «Και τι εννοείς ότι με έμπλεξες;»

Ο Έτινγκερ ξερόβηξε πάλι. «Μεταξύ μας», είπε, «είναι αδύνατον να πιστέψεις λέξη απ' όσα λέει. Η Κάρεν είναι παθολογική ψεύτρα. Τώρα έχει βρει ένα καινούργιο αφήγημα. Τ' αφήνω σ' εκείνη να σου τα πει, αλλά πήρε τηλέφωνο την

αστυνομία κι ένας Θεός ξέρει πού θα φτάσει. Για το μόνο που είμαι σίγουρος, είναι πως η κοπέλα χρειάζεται βοήθεια. Το αν θα τη δεχτεί, είναι άλλη ιστορία. Αρνείται ότι έχει πρόβλημα». Γέλασε ανόρεχτα. «Παραδέχομαι ότι η περίπτωση δεν δείχνει και τόσο αισιόδοξη».

«Πράγματι», συμφώνησε ο Γκρέι. «Και πάλι, αν αποφασίσει να εμφανιστεί, θα 'ναι μια αρχή. Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ για εκείνη, αν τελικά έρθει».

Αφού ο Γκρέι έκλεισε το τηλέφωνο, έμεινε να το κοιτάζει για λίγο σκυθρωπός. Μετά σημείωσε το όνομα Κάρεν Τσάμπιον στο ημερολόγιό του και πρόσθεσε ένα μεγάλο ερωτηματικό.

Η Κάρεν Τσάμπιον κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου του Γκρέι και τον κοίταξε με ανήσυχια γαλάζια μάτια. Φορούσε ένα καπέλο σαν καλάθι με λουλούδια αγκυροβολημένο πάνω σε απαλά, ανοιχτά καστανά μαλλιά, και το απλό ταγιέρ της έμοιαζε ακριβό. Γλιστρούσε συνέχεια το γαντοφορεμένο χέρι της μπρος πίσω στο μπράτσο της πολυθρόνας, τρίβοντας το βερνικωμένο ξύλο. Ο Γκρέι πρόσεξε, και κράτησε μια νοητική σημείωση, ότι το χέρι πού και πού σταματούσε και σφιγγόταν.

«Ο κύριος Έτινγκερ πιστεύει ότι ίσως μπορώ να σας βοηθήσω σε κάποιο πρόβλημα που έχετε», είπε.

«Αχ, μακάρι να μπορέσετε!» Η φωνή της ήταν γεμάτη λαχτάρα.

Ο Γκρέι συγκατένευσε, νιώθοντας μια στιγμιαία ευχάρια στη έκπληξη. Ο Έτινγκερ δεν πίστευε ότι η κοπέλα θα παραδεχόταν ποτέ ότι είχε πρόβλημα.

«Ποιο είναι ακριβώς το πρόβλημα;» ρώτησε.

«Στην πραγματικότητα είναι πολύ απλό». Η Κάρεν Τσά-

μπιον ίσιωσε την πλάτη της στην πολυθρόνα και τον κάρφωσε με ένα ειλικρινές γαλάζιο βλέμμα. «Πώς γίνεται κάποιος να κριθεί ψυχοπαθής;»

Ο Γκρέι σάστισε.

«Αυτή είναι μια αρκετά σύνθετη ερώτηση», είπε. «Θα πρέπει να γνωρίζω περισσότερες λεπτομέρειες.»

«Μα πρέπει να μάθω!» Έσκυψε μπροστά αγχωμένη. «Ενδεχομένως να βρίσκομαι σε τραγική θέση! Πρέπει να προστατέψω κάπως τον εαυτό μου, αν τα πράγματα στραβώσουν, και δεν μπορώ να σκεφτώ κανέναν άλλον τρόπο.»

«Μήπως να μου μιλούσατε γι' αυτό;» είπε ο Γκρέι υπομονετικά. «Τι ακριβώς συνέβη που σας έφερε σ' αυτή τη θέση;»

Εκείνη πήρε μια βαθιά, τρεμουλιαστή ανάσα. «Κάτι που συνέβη την Τετάρτη το βράδυ. Ξύπνησα και είδα τον άντρα μου να στέκεται από πάνω μου με ένα γυάλινο λαμπατέρ στο χέρι. Προσπάθησε να με σκοτώσει.»

Περιέγραψε στον Γκρέι με κάθε λεπτομέρεια τα τρομακτικά λεπτά που έζησε μέσα στην κρεβατοκάμαρά της εκείνη τη νύχτα. Εκείνος την άκουγε σιωπηλός, παρατηρώντας το πρόσωπό της.

«Και μετά πήρα την αστυνομία», ολοκλήρωσε εκείνη. «Και δεν με πίστεψαν. Κανείς δεν με πιστεύει. Αλλά είναι αλήθεια! Έτσι έκανα το μόνο πράγμα που μπορούσα να κάνω. Κατήγγειλα τον Ντένις εγώ η ίδια.»

«Η αστυνομία δεν ενήργησε;»

«Κανείς δεν πρόκειται να κάνει οτιδήποτε. Δοκίμασα τα πάντα. Ήθελα να υποβάλω ένορκη καταγγελία για τον αναγκαστικό εγκλεισμό του σε ψυχιατρείο. Προσπάθησα να τον καταγγείλω για βιαιοπραγία. Αλλά μου είπαν ότι ο εισαγγελέας δεν θα πήγαινε ποτέ την υπόθεση στο δικαστήριο. Έτσι ανακάλυψα ότι μπορούσα να παρουσιαστώ αυτο-

προσώπως στο δικαστήριο – μίλησα με έναν δικηγόρο που μου είπε ότι μπορούσα να κάνω μια απευθείας καταγγελία, ένα... μια...

«Ένορκη έγγραφη καταγγελία;»

«Αυτό. Τέλος πάντων, τώρα ο δικαστής είναι υποχρεωμένος να εκδικάσει την υπόθεση. Κι αυτό έκανα. Τώρα θα οριστεί δικάσιμος». Έκανε μια παύση. «Αυτό με τρομάζει», είπε.

«Γιατί;»

«Εξαιτίας του Ντένις. Είναι... είναι έξαλλος μ' αυτό που έκανα. Και τώρα – αν υποθέσουμε ότι δεν θα με πιστέψει ούτε ο δικαστής; Αν υποθέσουμε ότι θ' αφήσει τον Ντένις ελεύθερο;»

«Τι πιστεύετε ότι θα συμβεί;»

«Ο Ντένις θα με σκοτώσει», είπε ψυχρά.

Ο Γκρέι την κοίταξε επιφυλακτικά, περιμένοντας τη συνέχεια. Δεν ήθελε να μιλήσει ακόμα. Έλεγγε νοητικά την εμφάνισή της, τη φωνή της, τους τρόπους της. Ένας παθολογικός ψεύτης μπορεί συχνά να είναι απόλυτα πειστικός. Εκείνη φαινόταν και φερόταν όπως μια φυσιολογική γυναίκα που λέει την απόλυτη αλήθεια για μια τρομακτική εμπειρία.

«Θα με σκοτώσει», επανέλαβε. «Έτσι, το μόνο που μπορώ να σκεφτώ για να προστατέψω τον εαυτό μου είναι να διαταχθεί ο αναγκαστικός εγκλεισμός του σε ψυχιατρείο. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ, κύριε Γκρέι. Αυτή είναι η ειδικότητά σας, έτσι δεν είναι; Δεν μπορείτε να μου πείτε πώς πρέπει να κινηθώ;»

«Κοιτάξτε, όπως προανέφερα, είναι ένα αρκετά σύνθετο ζήτημα», της είπε ο Γκρέι. «Μπορεί να είναι αστική ή ποινική υπόθεση. Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να πείσετε το δικαστήριο. Νομίζετε ότι έχετε αρκετές αποδείξεις;»

«Τι είδους αποδείξεις;»

«Ας πούμε, για παράδειγμα, κάποια αντικανονική συμπεριφορά του συζύγου σας. Μπορείτε να μου δώσετε ένα παράδειγμα;»

«Είναι κυρίως τα νεύρα του», είπε η Κάρεν Τσάμπιον. «Είναι κάτι παραπάνω από οξύθυμος. Είναι σαν... σαν ηφαίστειο. Συνήθως το κοντρολάρει. Αλλά όταν οργίζεται – τέλος πάντων, βγαίνει εκτός εαυτού».

«Τι κάνει;»

«Δείτε το βράδυ της περασμένης Τετάρτης», είπε η Κάρεν. «Δεν είναι αρκετά σοβαρό αυτό;»

Ο Γκρέι κούνησε το κεφάλι σκεφτικός. «Ίσως θα ήταν καλύτερα να είχαμε πρώτα μια πιο καθαρή συνολική εικόνα», είπε. «Μπορείτε να μου δώσετε περισσότερες λεπτομέρειες για τον σύζυγό σας; Τι συνέβη μεταξύ σας; Ποια είναι η κατάσταση τώρα;»

Η Κάρεν έτριβε με αργές κινήσεις το μπράτσο της πολυθρόνας.

«Λοιπόν, είμαστε παντρεμένοι πέντε χρόνια. Ο Ντένις είναι δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερος από μένα. Στην πραγματικότητα, όλα πήγαιναν καλά μέχρι πρόσφατα. Θέλω να είμαι δίκαιη. Ο Ντένις μπορεί να είναι υπέροχος άνθρωπος όταν θέλει. Αλλά, έπειτα, άρχισε να αλλάζει».

«Πότε συνέβη αυτό;»

«Εδώ κι ένα χρόνο».

«Πώς άλλαξε;»

«Αυτός... κυρίως ήταν τα νεύρα του. Ήταν συνέχεια εκνευρισμένος. Ανήσυχος. Είχε επαγγελματικά προβλήματα, βλέπετε. Βασικά, αυτό που δεν μπορούσα να αντέξω ήταν οι εκρήξεις του. Με αναστατώνουν φοβερά. Για ένα διάστημα ήταν συγκρατημένος, απλά σιγόβραζε μέσα του, κι ύστερα

ξαφνικά γινόταν μια έκρηξη κι άρχιζε να μου ουρλιάζει. Δεν το άντεχα. Στο τέλος τα μάζεψα κι έφυγα. Και τότε τα πράγματα χειροτέρευαν».

«Πώς;»

«Ήταν η απόλυτη κόλαση επί της γης. Μου τηλεφωνούσε συνέχεια, προσπαθώντας να με συναντήσει, και τσακωνόταν μαζί μου από το τηλέφωνο. Κάνει σαν μανιακός να γυρίσω πίσω. Κι έπειτα, την Τετάρτη το βράδυ... Κύριε Γκρέι, αποκλείεται να είναι στα καλά του!»

«Μου είπατε ότι η αστυνομία ήταν δύσπιστη σχετικά με όσα συνέβησαν εκείνο το βράδυ. Γνωρίζετε γιατί;»

Η Κάρεν έκλεισε τα μάτια της. Το χέρι της έσφιξε το μπράτσο της πολυθρόνας.

«Ήμουν... ήμουν πολύ κακότυχη τελευταία. Πολλά – τέλος πάντων, δυσάρεστα πράγματα μου συνέβησαν. Η αστυνομία... α, δεν θέλω να το συζητήσω. Δεν ήρθα εδώ γι' αυτό».

«Η αστυνομία πρέπει να έκανε πολλές ερωτήσεις σχετικά με το τι συνέβη εκείνο το βράδυ στο διαμέρισμά σας. Είχατε πράγματι αποδείξεις ικανές να τους πείσουν ότι κάποιος παρείσακτος είχε μπει μέσα;»

Έκανε μια φευγαλέα νευρική γκριμάτσα. «Σίγουρα κάποιος ήταν μέσα! Αρκούσε μόνο να ρίξεις μια ματιά τριγύρω. Γυαλιά σκορπισμένα στο πάτωμα... οι γείτονες με άκουσαν να φωνάζω...»

«Και είστε σίγουρη ότι ήταν ο σύζυγός σας και όχι κάποιος διαρρήκτης;»

«Τον είδα όπως σας βλέπω και με βλέπετε! Παντού θα αναγνώριζα τον Ντένις!»

«Κλάπηκε τίποτα;» ρώτησε ο Γκρέι. «Θέλω να πω, αν ήταν κάποιος διαρρήκτης...»

«Ήταν ο Ντένις. Γιατί να κλέψει οτιδήποτε;»

«Η αστυνομία έκανε έρευνα για αποτυπώματα;»

Εκείνη συγκατένευσε απρόθυμα. «Τίποτα πάνω στα λαπατέρ. Θα πρέπει να φορούσε γάντια».

Ο Γκρέι έμεινε για λίγο σιωπηλός. Έπειτα είπε: «Ο σύζυγός σας μού φαίνεται παρορμητικό άτομο. Κάποιος με απρόοπτα ξεσπάσματα θυμού. Έτσι δεν είναι;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Και παρ' όλα αυτά, βρίσκει τον χρόνο να φορέσει γάντια προτού έρθει στο διαμέρισμά σας. Φοράει γάντια, αλλά δεν προσπαθεί να κρύψει το πρόσωπό του. Δεν σας φαίνεται λίγο παράξενο αυτό;»

Ίσιωσε τη ράχη της. Το πρόσωπό της κοκκίνισε λιγάκι.

«Προσπαθείτε να μου πείτε ότι δεν με πιστεύετε».

«Προσπαθώ να ξεκαθαρίσω την κατάσταση», τη διόρθωσε ο Γκρέι. «Κάποιες πλευρές μού είναι δύσκολο να τις κατανοήσω. Για παράδειγμα...»

Η Κάρεν Τσάμπιον σηκώθηκε απότομα. «Δεν ήρθα εδώ για να βρείτε κενά στην ιστορία μου», είπε ψυχρά. «Σας περιέγραψα τι ακριβώς συνέβη. Δεν περιμένω να το πιστέψετε. Κανείς δεν το πιστεύει. Δεν υπάρχει λόγος ούτε καν να προσπαθήσω να το συζητήσω μαζί σας. Σας πληρώνω για να με βοηθήσετε στον αναγκαστικό εγκλεισμό του Ντένις στο ψυχιατρείο. Θα με βοηθήσετε ή όχι;»

Ο Γκρέι σηκώθηκε κι αυτός. «Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ. Δεν έχω συναντήσει ποτέ τον σύζυγό σας. Η γνώμη μου για τη διανοητική του ικανότητα δεν θα σήμαινε απολύτως τίποτα. Γι' αυτό προσπαθούσα να μάθω περισσότερα γι' αυτόν – και για σας».

Δεν φαινόταν καν να τον ακούει. Είπε με σφιγμένη φωνή: «Ο δόκτωρ Έτινγκερ δεν με πιστεύει. Η αστυνομία δεν με πιστεύει. Κάποιος πρέπει να με πιστέψει προτού να είναι

αργά. Πρέπει να αναζητήσω βοήθεια κάπου!» Έκλεισε τα μάτια της σφιχτά και ο Γκρέι πρόσεξε πώς τα γαντοφορεμένα χέρια της είχαν αρπάξει τη ράχη της πολυθρόνας και την έσφιγγαν με δύναμη. Για μια στιγμή έγειρε λίγο μπροστά, όχι σαν γυναίκα έτοιμη να λιποθυμήσει, αλλά σαν κάποιος που στέκεται στο χείλος μιας αβύσσου νιώθοντας την έλξη του κενού.

«Κυρία Τσάμπιον...» είπε ο Γκρέι.

Άνοιξε τα μάτια της και συνάντησε το βλέμμα του, με μια έκφραση πανικού στο πρόσωπό της.

«Θα ήθελα να σας βοηθήσω, αν με αφήσετε», συνέχισε ο Γκρέι.

Κούνησε το κεφάλι της. Με μεγάλη προσπάθεια ίσιωσε το κορμί της, πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε, σχεδόν πρόσχαρα, με ελεγχόμενη φωνή: «Όχι. Ξέρω τι εννοείτε. Φαίνεται ότι δεν μπορώ να πείσω κανέναν πως είμαι απολύτως καλά. Ο Ντένις είναι αυτός που χρειάζεται βοήθεια. Είστε σαν όλους τους άλλους – πιστεύετε ότι εγώ έχω το πρόβλημα». Σήκωσε ένα σταθερό χέρι και ίσιωσε το καλάθι με τα λουλούδια στο κεφάλι της.

«Δεν είμαι εγώ η ασθενής, κύριε Γκρέι. Αν είναι κάποιος, αυτός είναι ο Ντένις. Αλλά απ' ό,τι φαίνεται, μάλλον δεν είναι κανείς. Ήταν λάθος μου που ήρθα εδώ, το καταλαβαίνω». Γύρισε προς την πόρτα. «Μπορείτε να μου στείλετε τον λογαριασμό – έχετε τη διεύθυνσή μου».

Ο Γκρέι προχώρησε μπροστά για να της ανοίξει την πόρτα. «Τέτοιου είδους προβλήματα δεν λύνονται σε μία συνεδρία, κυρία Τσάμπιον. Θα ήθελα να σκεφτώ όσα μου είπατε κι ύστερα να σας ξαναδώ, αν θέλετε να ξαναρθετε».

Τον ζύγιασε με το βλέμμα.

«Παρεξηγήσατε κάτι που μόλις συνέβη», είπε. «Απλώς...

ζαλίστηκα. Αλλά είμαι καλά. Είχα πέσει άσχημα όταν ήμουν μικρή. Από τη στέγη του σπιτιού. Ακόμα έχω εφιάλτες σχετικά μ' αυτό το γεγονός. Όλοι νόμιζαν ότι δεν θα μπορούσα να ξαναχρησιμοποιήσω το χέρι μου. Το κόκαλο δεν έδεσε ποτέ σωστά. Φυσικά...» σήκωσε τους ώμους της, «...εξακολουθώ να έχω τη φοβία της πτώσης. Αλλά δεν είμαι νευρωτική, κύριε Γκρέι. Είμαι απλά τρομοκρατημένη. Σας εξήγησα γιατί. Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα».

Ο Γκρέι της άνοιξε την πόρτα. «Θα είμαι εδώ αν τυχόν αλλάξετε γνώμη», είπε.

Στον προθάλαμο, ένας άντρας σηκώθηκε μόλις μπήκε η Κάρεν Τσάμπιον. Το σκοτεινό του βλέμμα πλανήθηκε από την Κάρεν στον Γκρέι. «Όλα εντάξει, Κάρεν;» ρώτησε, και η βαθιά φωνή του ακούστηκε σαν βρυχηθμός.

«Ναι, βέβαια». Δίστασε. «Ο κύριος Γκρέι – ο κύριος Αλμπάνο».

Οι δύο άντρες έσφιξαν τα χέρια. Ο Αλμπάνο έμοιαζε με Αμερινδό, το πρόσωπό του μελαμψό, σμιλεμένο σε επίπεδες πλάκες, λες κι ήταν από πηλό. Ήταν μεγαλόσωμος, με κινήσεις ανάλαφρες και σίγουρες. «Ελπίζω να καταφέρατε να βοηθήσετε την Κάρεν», είπε.

Προτού ο Γκρέι προλάβει να απαντήσει, η Κάρεν πετάχτηκε βιαστικά: «Πάμε, Όλιβερ. Πεθαίνω για ένα ποτό. Και πάλι ευχαριστώ, κύριε Γκρέι».

Ο Γκρέι τους παρατήρησε να φεύγουν. Λίγο πριν τους χάσει από τα μάτια του, πρόσεξε πώς το δυνατό χέρι του Αλμπάνο τυλίχτηκε απαλά, κτητικά, γύρω απ' το μπράτσο της Κάρεν.